

pkt. 3.2.2 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet, at Handelsretten bør have kompetence til at behandle de typer af sager, der er nævnt i Sø- og Handelsrettens hørings svar.

Særligt med hensyn til Sø- og Handelsrettens forslag om at gøre Handelsretten til appelinstans i forhold til byretterne i visse erhvervsmæssige sager bemærkes, at Sø- og Handelsrettens styrke som anført i lovforslagets bemærkninger er den kvalificerede sagkyndige medvirken, som navnlig hører hjemme i første instans, hvor langt de fleste sager bør finde deres endelige afgørelse. Hertil kommer efter Justitsministeriets opfattelse, at der under hensyn til landets størrelse ikke bør være en tredje appelinstans på landsrets niveau.

2. Sø- og Handelsretten anfører, at udformningen af forslaget til retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 1, er udtryk for en uheldig indskrænkning af Handelsrettens kompetence i forhold til Retsplejerådets forslag, idet kriteriet »sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning« er ændret til »internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning«. Efter Sø- og Handelsrettens opfattelse bør f.eks. en sag mellem en dansk ladningsejer og et dansk rederi, hvis afgørelse kræver indgående kendskab til internationale køberetlige og søretlige kontraktforhold og til anvendelsen af komplicerede internationale konventionsregler, høre under Handelsrettens kompetence, selv om sagen angår en levering af varer eller tjenesteydelser i Danmark.

Sø- og Handelsretten finder det endvidere uhensigtsmæssigt, hvis det i visse tilfælde skal være afgørende for rettens kompetence i olieforureningssager mv., om der oprettes en begrænsningsfond efter reglerne i søloven.

Som anført i lovforslagets bemærkninger og den kommenterede høringsoversigt blev der allerede i forbindelse med høringen over Retsplejerådets betænkning nr. 1401/2001 rejst spørgsmål om forståelsen af rådets kriterium for, hvornår en sag havde international karakter, jf. pkt. 3.2.2.2 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger. Som det fremgår heraf, har Justitsministeriet på denne baggrund og på baggrund af hørings svarene over et udkast til lovforslaget

fundet det rigtigst at præcisere i lovforslaget, at det afgørende ikke er, om retsgrundlaget er internationalt. Efter Justitsministeriets opfattelse bør det således som udgangspunkt ikke gøre nogen forskel, om de regler, som en intern dansk sag skal afgøres på grundlag af, er rent danske eller gennemfører internationale regler. I begge tilfælde bør sagen som udgangspunkt behandles i byretten som første instans.

En sag må derimod anses for international og dermed omfattet af Handelsrettens umiddelbare kompetence, hvis den f.eks. vedrører en erhvervsmæssig tvist mellem erhvervsvirksomheder i forskellige lande eller en erhvervsmæssig tvist mellem erhvervsvirksomheder i samme land, der udspringer af en international vejtransport eller en international søtransport. En sag må også anses for international, hvis f.eks. anvendelse af internationale standardkontrakter indgår som et væsentligt element i sagen. Andre eksempler på, at sagens genstand i væsentlig grad er international, kunne være, at der er anvendt et udenlandsk skib ved en national søtransport, eller at danske skibe er kollideret i fremmed farvand.

Særligt med hensyn til olieforureningssager mv. og spørgsmålet om begrænsningsfonde bemærkes, at lovforslaget viderefører Sø- og Handelsrettens eksisterende kompetence i sager om ansvar for skade forvoldt af bunkerolie, om ansvar for olieskade og om ansvar for skade i forbindelse med søtransport af farlige og forurenende stoffer (sølovens kapitel 9 a-11) samt i sager om globalbegrænsning, når der er oprettet en begrænsningsfond (sølovens kapitel 9). Justitsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at det er hensigtsmæssigt, at alle krav, der kan begrænses i medfør af sølovens kapitel 9, indbringes for den domstol, hvor der er oprettet en begrænsningsfond, og som i givet fald skal fordele midlerne i begrænsningsfonden. I tilfælde, hvor der *ikke* er oprettet en begrænsningsfond, er der derimod efter Justitsministeriets opfattelse ikke behov for, at sagerne behandles ved samme domstol, og sagerne bør i overensstemmelse med den foreslåede generelle omlægning af instansordningen fremover behandles af byretterne, medmindre der konkret er tale om en erhvervs sag af international eller principiel karakter, jf. pkt. 1 ovenfor.